

tigheden af det Princip, der er optaget i Lovforslaget om Sygeklasserne, ser det sig derfor ikke i Stand til at anbefale til Vedtagelse § 1 i det foreliggende Lovforslag.

§ Lovforslagets § 2 bestemmes det, at den Understøttelse af Fattigvæsenet, som Noget har nydt, vil være at eftergive, naar den Paagjældende i 5 paa hinanden følgende Aar ikke har modtaget nogen Fattighjælp, medmindre det godtgjøres, at han er i Besiddelse af en saadan Formue, at han kan erstatte det Oppehaarne uden derved at udsættes for atter at miste sin økonomiske Selvstændighed. Hvad denne Bestemmelses Form angaar, finder Udvalgets Flertal det unaturligt, at det Ophør af Erstatningskravet for modtagen Fattigunderstøttelse, som Bestemmelsen vilde gjøre Lovhjemlet, faaer Udseende af en Eftergivelse ved Beslutning af Kommunalbestyrelsen, hvad det i Virkeligheden ikke er, da Kommunalbestyrelsen er tvungen til at tage denne Beslutning. Det vilde være naturliger ligefrem at udtale, at Fattigvæsenets forøvrigt begrænsede Erstatningskrav bortfalder under visse Betingelser. Hvad Realiteten angaar, er Udvalgets Flertal tilbøieligt til at erkjende, at der kan være Grund til at træffe Bestemmelser, der gaa i denne Retning. Men vi finde ikke Anledning til at komme ind paa en nærmere Underjøgelse, om den foreliggende Bestemmelse i Lovforslagets § 2 kan erkjendes rigtig og udtømmende at have angivet Betingelserne for Erstatningskravets Ophør, om ikke Betingelserne i det fremhævede Tilfælde burde være andre, og om ikke andre Tilfælde burde medtages. Vi mene nemlig, at dette Spørgsmaal naturlig maa behandles i Forbindelse med den Revision af Lovgivningen om det offentlige Fattigvæsen i det Hele, som kan ventes snart at ville komme paa Bane, om ikke i nærværende Samling paa Grundlag af det ved privat Initiativ i Folkethinget indbragte, men hidtil ikke til Landstthinget oversendte Lovforslag, saa paa Grundlag af det Lovforslag herom, som efter Indenrigsministerens Udtalelser i en ikke fjern Fremtid kan antages at blive forelagt Rigsdagen af Regjeringen. Det er i Forbindelse med saadanne Regler, som i det nævnte

private Lovforslag findes i § 34 o. ff. om Fattigvæsenets Erstatningskrav, at Spørgsmaalet om dette Kravs extraordinære Ophør maatte finde sin Løsning. Under en saadan Udsigt til at drøfte Spørgsmaalet i dets naturlige Forbindelse og i Forvisningen om, at Regjeringen vil have sin Dyrksomhed henvendt ogsaa paa dette Punkt under de Overveielser, den i Anledning af en almindelig Fattiglov vil komme til at anstille, kunde Udvalgets Flertal kun da finde Grund til at foregribe dette enkelte Spørgsmaals Afgjørelse, hvis Forholdene maatte siges at gjøre det paatrængende ønskeligt. Men at Kommunalbestyrelsernes Praxis i Henseende til Benyttelsen af deres Eftergivelsesret skulde være en saadan, at der her krævedes ekstraordinært fremstyndt Afhjælp, er en Antagelse, for hvilken vi ingen Hjemmel finde. Udvalgets Flertal kan af de anførte Grunde heller ikke anbefale Lovforslagets § 2 til Vedtagelse.

Flertallets Stilling bliver altsaa, at det ikke kan anbefale det foreliggende Lovforslag til Vedtagelse.

Mindretallet (Chr. Nielsen og Th. Nielsen) tilraader Landstthinget at vedtage Lovforslaget usforandret. Oprindeligt var det forelagt i Folkethinget i en mere vidtgaaende Skikkelse, hvorved man vil komme til at gribe dybt ind i det bestaaende Fattigvæsen. For dog at faae Noget, indskrænkede man i Folkethingets Udvalg Forslaget til kun at omfatte de tvende foreliggende Paragrafer. Om § 1 enedes et overveiende Flertal i Udvalget, og den blev i Folkethinget vedtaget med 60 Stemmer mod 5. § 2 fik Tilslutning af hele Udvalget. Denne sidste Sag har da ogsaa været behandlet i Rigsdagen siden 1871—72, da der første Gang blev indbragt Forslag i Folkethinget om, „at modtagen Fattigunderstøttelse ikke kan fordres tilbagebetalt af dem, der i de sidste 5 Aar ikke have nydt en saadan, men anses for at være eftergivet.“ Man skulde derfor unegtelig synes, at i det Mindste denne Del af Forslaget nu maatte være moden til Vedtagelse. Hvad Forslagets §